

ΣΤΙΧΟΙ

Ἔτσι, μὰ τύχη σ' ἔφερε σατανικιά κι' ὦραία
Μὲ θερμοσμένα δάχτυλα, σὰν πῆλινο ἀμφορέα
σὲ πήρα, κ' αἱματοστόμο τὸ πάθος μου γεράκι
ρούφηξ' ἐκεῖ τῆς ἡδονῆς τὸ πιὸ γλυκὸ φαρμάκι.
Ὡ στέρφα, ὦ τῆς μονάρχισας ζωῆς μεγάλη ἀρνήτρα!
Σὰν πυρωμένο ἀλχημικὸ χυτήρι σου εἶναι ἡ μήτρα
κι' ὡς ἀναφες τὸ κάρβουνο τῆς δύναμής μου, ὦ Φρόνη,
τὸ μαῦρο πόθο μου ἄλλαξες σὲ φλογερὸ ρουμπίνι
πὸν τῆς ἰδέας τὸ μέτωπο σὰν ἥλιος θὰ φωτίσει.
Καὶ βάλθηκα τῆ σαρκικῆ κατάρα σου νὰ λύσει
ἡ μαύρη Σολωμονικὴ πὸν ἔχω στ' ἀδρά μου χάρδια.
Σκαμένα μὲ τὰ δόντια μου στὴ σάρκα σου πηγάρδια,
καὶ τὰ φιλιὰ μου ἀγγίζανε τὸ πιὸ βαθύ σου τὸ εἶναι.
Τ' εἶναι, γι' ἐμὲ τὸν πλαστοουργὸ τῶν ἀδυνάτων, τ' εἶναι
τὸ μῖσος πὸν ἔχυσε ἡ ζωὴ στὶς φλέβες σου; μὰ νίκη!
Σὰ Μέδουσα τῆς ἡδονῆς θὰ κάνω ἐγὼ τὴ φρίκη
καὶ μπρὸς της θὰ πετρώσουνε κ' οἱ νόμοι πὸν βαραίνουν
στὴ σκλαβωμένη φύση σου. Μιὰ πίστη! κι' ἄς διαβαίνουν
οἱ μέρες πὸν κοιλοπονοῦν τὸ ἀπάντεχο μυστήριο...
Ὅταν ὁ πύθος μου τραφεῖ καὶ γίνει μεγαθήριο,
κι' ὅταν ἡ σάρκα σου ὑψωθεῖ πρὸς τὸ ἄγνωστο νικητήρα,
τότε θὰ ρήξεις, ὦ τραχειὰ τῆς τρικυμίας γεννήτρα,
τὸν ὑπερένδοξο καρπὸ μέσα στὸ φῶς τῆς μέρας —

Καὶ θᾶνε ὁ γιὸς μου, ὁ γκρεμιστής, ἰσόθεο ἓνα τέρας.

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ